

iz
suvremenog
podravskog
pjesništva

Ilustracija: Fedor Vaić

STANISLAVA ADAMIĆ

POKOŠENO SIJENO

Dođe nam da se bacimo u sjeno,
u travu koju je pokosilo sunce.
Da se valjamo kao nekada
rukama dječjim grleći plastove —
Da im tepamo,
pjevamo
osluškujući miris
vjerujući da su riječi —
da se veseli s nama.

Bilo je tada
kao da se s nama kotrlja sunce.
U svakom smo slučajnom cvijetu,
u pronađenoj biljci
vidjeli planinu,
očekivali rast.
I trsovi
i još nesazrelo grožđe
bili su stupovi —
svečane stepenice
do oblakâ.

Bacit ćemo se u travu
koju je pokosilo sunce:
mirisat će djetinjstva
s rosom ljupkijom od svih ukrasa.
Kao onda
plest ćemo vijence,
kititi se djetelinama.
Nećemo se umoriti:
trava će uzvraćati pjesmu.

Miroslav DOLENEC — DRAVSKI

SNOBOČIJA

Išiel Martin vu snoboke.
Naperfinal lica, roke.
Slaninami čizme mazal,
zobe zlatne selom kazal.

— Koja oče za me iti?!
Ja sem dečko za ženiti . . .
Tu je hiža, tu je grunt
i penez je v žepu bunt.

Ja sem dober i pameten.
I hiter sem, moder, lep.
Na poslu sem brz i fleten.
V štale imam bikov pet.

Još da rečem prav zaprav:
tri so konja, sedem krav.
Kokruz mi je lep i jeder.
V trsju bode stodvajst veder.

K semu tomu još da rečem:
deset hektu smudja spečem,
fondamenta k letu lupim
i pet rali grunta kupim . . .

* * *

Išiel Martin vu snoboke.
Napudral je lica, roke.
Dva je zdrava zoba snel,
zdrave zvadil, zlatne del.
Slaninami čizme mazal,
rasprl lampe, zobe kazal.

Ilustracija: Fedor Vaić

Dragutin FELETAR

GLAVICA LUKA

Cajti negdašnje budučnosti
Pozabljeni so več
A budučnost još začela ni
Kostanj se ni mogel speč

Hiču me po svetu steklečem
Reznosijo mravci
Kušujem nekakvo detinjstvo dalko
Bez žmarci

Dok mužika igra
Ftrnjene noge tancajo
V kotu jalovih senja
gacajo, gacajo

Vtapljam se stalno
Makar kak piškor plavati znam
Na najže se vlečem
Misel na komade trgam

Smerdim sam sebi več
Tiska me nekakva velika roka
Rečite mi, jesem l' zazresna
Obična glavica luka!?

(1976.)

Ivo HORVAT

LIST ZA MAMO

Raspràvi bele pòstele, mati,
nà stol deni četiri tanjèra.
Skuhaj nam žgance kakve si znala,
kaj v zdeli bodo kaj breščec zlati.
Žòtòga onda vužgi dupléra ...
Napràvi sê kak negda je bilo
dok s posla domâ smo došli trudni.

Sedni si. Čekaj.
Slike naše zemi vu krilo.
Zmisi se, mama,
lèpòga nekaj ...

Čez vrt idèmo.
Doma smo taki.
Duho cvetja,
zemlê i sena
vu hižo pospàno
nese ti saki.

Zmisi se ...
I časek nade svetek bo tvoj.
Morti več neboš tũliko sama.

Navèk si nas razmela,
i ve nas razmi, mama.

A dok boš vidla da sê je laž,
da nada je tvoja varlivi pajdâš,
pokri bele posteले, mama,
naša tožna kukuvača črna.
Zajáfči od boli kaj te pritíšče,
al némo, mati,
bez glasa, mati,
onak kak si nafčèna jãfkàti —
kaj čul te nebo nišče, baš nišče.

Ak bol ti nadláda znemòglo telo,
odrémaj si malko na stolcu kre peči.
Mi znamo da nigdâr ti nesi štela
predi nas na počinek si leči.

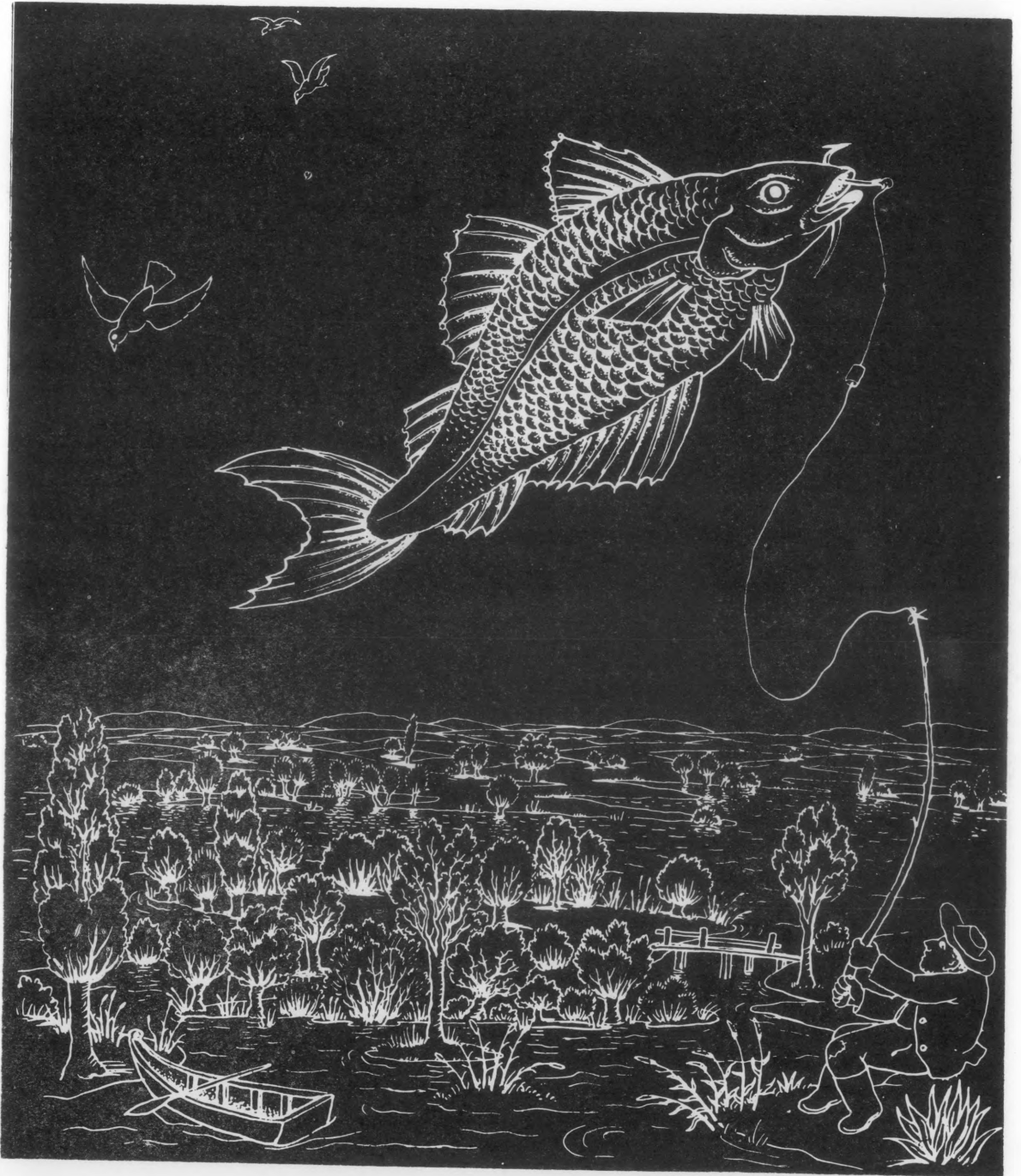
Mi došli bumo vu senje tebi.
Na rokâj te odnèšli vu postelo belo,
postiha kaj te prebũdili ne bi.

Odrémaj si časek, mati.
Tvoje senje
svetek so tvoj,
tvoje zanje proščenje.

Navek si nas razmela.
I ve nas razmi, mama.

Na mrtvi straži staroga doma,
kaj suho drevo vu pustom polu,
ti si vezda
ostála
sama.

Marijan HORVAT

FIGE V ŽEPU

Dok mali deček sem bil
pono pot
so me stirali
f kot.
So mi jempoti, ponopoti
znali reči:
— Šmrkliš, kuš!
Po pišku dobil buš. —

Ja sem čkomel, f kotu stal,
v žepu fige im pokal.
Kuš nis bil, sem mrmlal v sebi:
— Vam mater vašu!
Bom videl gdo bu zutra išel
z kravami na pašu. —

Zutra sam pak na paši bil,
f kotu stal, mrmlal
i v žepo fige im pokal.

A denes, gda sem čovek starši,
se ne bojim —
f kotu ne stojim.
No, ak rečem
da v žepu fige nikem več ne kažem
bote znali da lažem.

Ah, kaj moremo, gda je život tak zetkani
pa je pono toga letos isto kak i lani.

Dubravko IVANČAN

RASTANAK

Rastanak u kiši.
Vračam se u lijesu
noćnog tramvaja.

Božica JELUŠIĆ

PRVO ČIŠĆENJE RIBE

Naša je kuhinja puna
svjetlucavih talira
u vodi pliva meka
crvenožuta ikra
i malo krvi

Danas
prvi put čistim ribu
i mene zbunjuju
savršene i skliske
oči
nalik na špekule
kraljice Nefretete.

(1975.)

Josip JURJEVIĆ

ZA PLUGOM

Visoko se digel
čičur te mali,
visoko, pod sonce samo,
dok den se zapodeva
on svojo popevko,
so milo i tiho,
tak lepo popeva.

A misli moje
so v brazde
de kruh bo rasel,
kojo obrača plug,
dok čičur popeva
žveni tam dale
zbuđen i lug,
sonce prigreva,
polne dospeva.

V tišine se čičur
spušča se niže,
i ja sem z oranjem
pri kraju se bliže,
zemla se crna
blešče lešči,
a doga brazda
vu tiho večer,
zmučena trudna,
sama zaspi.

(1976.)

Pajo KANIŽAJ

JE TO NE ZA REČI

Je to ne za reči
kak sem tužen bil,
od samoga sebe
vu se sem se skril!

V suzaj i vu smehu
iskal sem si lek!
Drava čez me drla
povdoš i poprek!

(1975.)

Fran KONCELAK

MJESEC NEBOM PUTUJE

Nestalo je olujnog dana.
Sad noć je: vedra, zvjezdana.

Mir je. Tišina samo caruje,
A putnik mjesec nebom putuje.

I tako on mjeri zvjezdani put,
Sasvim polako, umoran i žut.

A što radiš Ti? Da l' sniješ, da l' bdiješ?
Ili možda tugu u srcu kriješ?

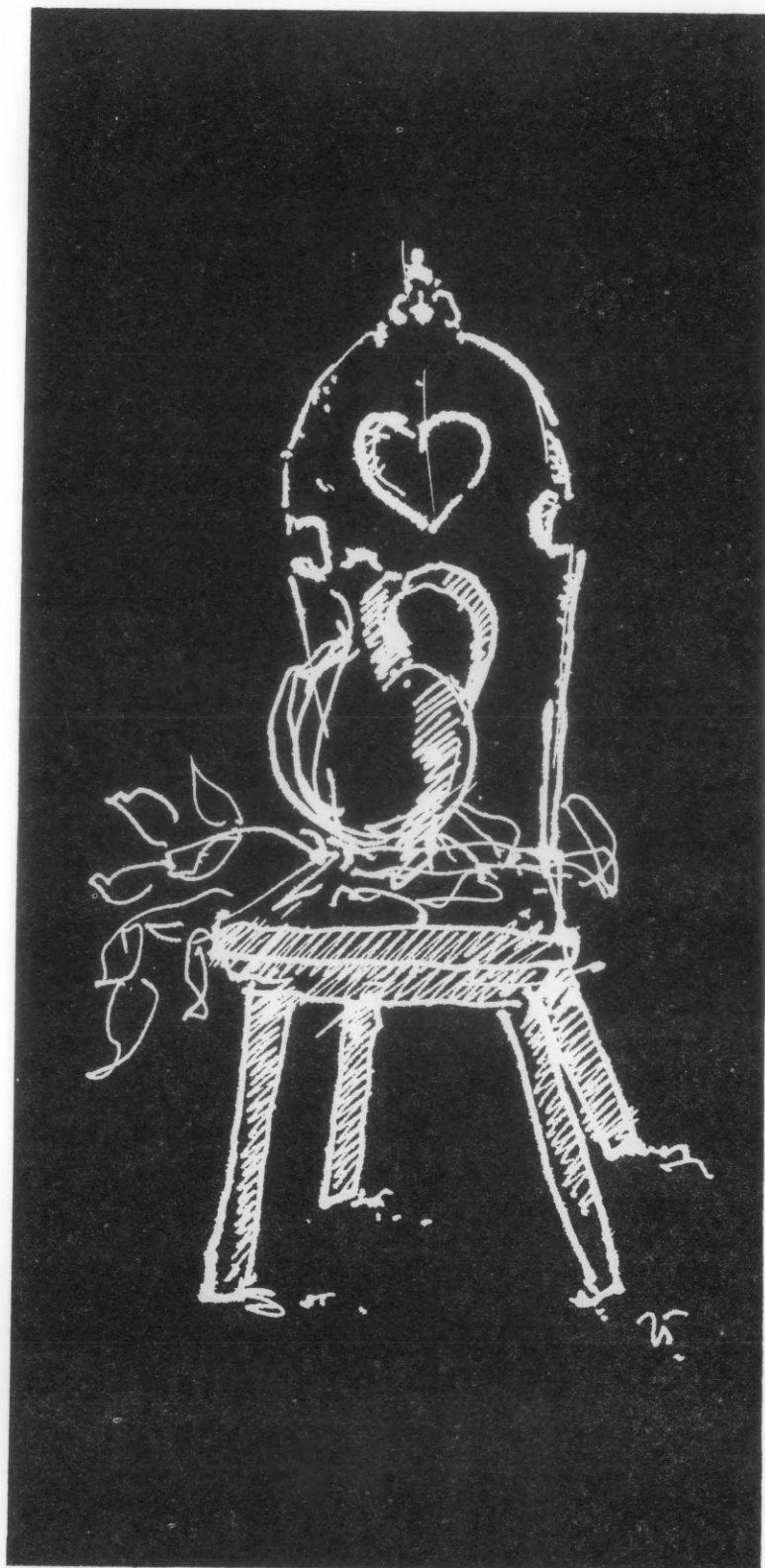
Lahor vodom piruje — valove mreška.
A mjesec to gleda, gleda, pa se smješka.

Milan KRMPOTIĆ

ČON

Spod vrbe se na plitvašu
sprožil stari čon,
zdamnja tu on
dudi, vehne,
z mulom, listjem
pon.
Šak den s togom premišlava
kak je srečen
bil
gda je z Blažem
tod halasil,
lepote se
vžil.
Al od gda mu Blaž je vumrl,
obrasel ga šaš,
samo lopoč,
labud beli,
ostal mu
pajdaš.
Vnogo pot senja:
Zorja rana,
se pono miline,
vu polu je nekog videt,
to Blaž ide,
maše mu z daline.
Vu tem času vu njem drfče
saka deska,
se,
Bogec misli: Blaž se vrnol!
Se kak negda
je.

Ilustracija: Josip Turković

Mijo KUZMAN

HIŽA NA DRAVSKOM BREGU

Hiža na dravskom bregu
 Bokčija se na se obloke nagleda
 Vu nje ničega neje bilo
 Samo puno dece

Si so bili gologlavi i bosii
 Majka neje mogla služiti dosti
 I po snegu so hodili
 Bosi bez cipel

Hiža je gledela v sonce i Dravo
 Tu se je živelo slabo
 Nigdar kruha dosti
 Za sake velike vode
 Zemla je išla naša
 Na klaftre v Dravo

A dok je došla voda pred obloke
 I čula se saka grudva
 Dok je opala v Dravo

A onda mili moji kam koji
 Služit raznem gospodarom
 Navek s pinklecom na pleči
 I žmefkom togom v srcu

Gde je hiža bila na bregu
 Ve ničega već nega
 Tu se navek još ribe paso
 Plavajo ribe tam na brego
 Gde je naša hiža bila

(1976.)

Božena LOBOREC

SONET O DJEČAKU I SVIJETU

Rasut si na sve strane, ko vitka trava
 razrasli ti se udovi, bujaš u svom cvatu
 nemirnom, teškom. Cijeli svijet spava,
 samo tebi od želje iskočiše žile na vratu

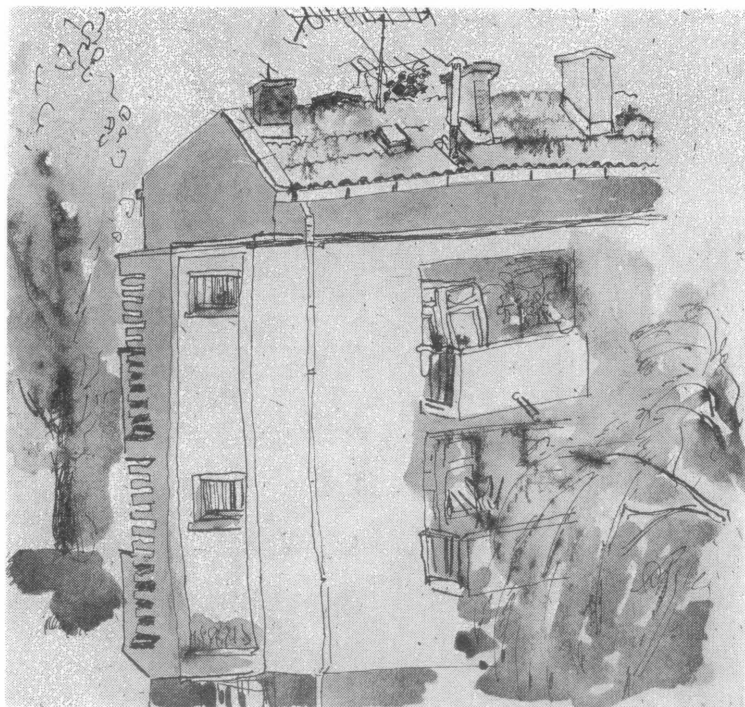
ko užeta, a blještave oči ko čaše prazne
 čekaju da se uspe bilo čije vino pa da
 ga posrčeš žiljem, utrobom, ne bi li mazne
 postale sve ruke, a poljupci umjesto grāda

ne bi li zasuli kuće, svijet ovaj vascijeli
 lijep i strašan ujedno. Svijet kojeg unatrag
 nema, koji ne postoji bivši, što se ne dijeli

na BILO JE i BIT ĆE, jedan u komadu
 svijet,
 što se ko šarena lopta dokotrljao na prag
 tvog znatizeljnog oka i ovdje postao cvijet.

Ilustracija: Josip Turković

Ilustracija: Sunčanica Tuk-
-Grgić

Žarko MARJANOVIĆ

SAMO LJUBAV U SMRČENJACIMA

№ 20

Bilo je lijepo ljubiti je usnicama oštrim
Bilo je lijepo ljubiti je kakva jeste
kakva postoji.

Ona me zove gladnim kostima
To je njezin izvor materinstva
Oštra je ona i vrlo oštra žena.

Bilo je lijepo ljubiti je još od prve ljubavi
da svoj životni put izrodi.

Božidar PAVLEŠ

PROLJETNA PITANJA

Kako preživjeste, vi breze,
sve zimske tame, studeni i jeze

Često vas gledah u dane mrazne:
smrznute, sive, gole, prazne...

Ili bi zima — smrtonosnom njegom —
okitila vas ledom il snijegom.

Te mišljah: na smrt osuđene,
zar ikad će više da se zelene?

Bješe mi tada kao da gubim
druga za drugom u danima grubim...

Sad opet ste divne, bujne i blijele.
Bi l' tajnu toga odati htjele?

Zvonko PETROVIĆ

HAIKU PJESME**ZALAZAK SUNCA**

Suh list na vodi
 ljulja posljednje zrake
 rumenog Sunca.

TRENTAK LJUPKOSTI

Plač fakinčice —
 nosom je zaronila
 u tratinčice.

U KASNOJ JESENI

Koliko gnijezda
 na ogoljelom stablu
 kasne jeseni!

CVIJET IVANČICE

Oblačno jutro
 ozračeno vedrinom —
 cvijet ivančice.

NOVOROĐENČE

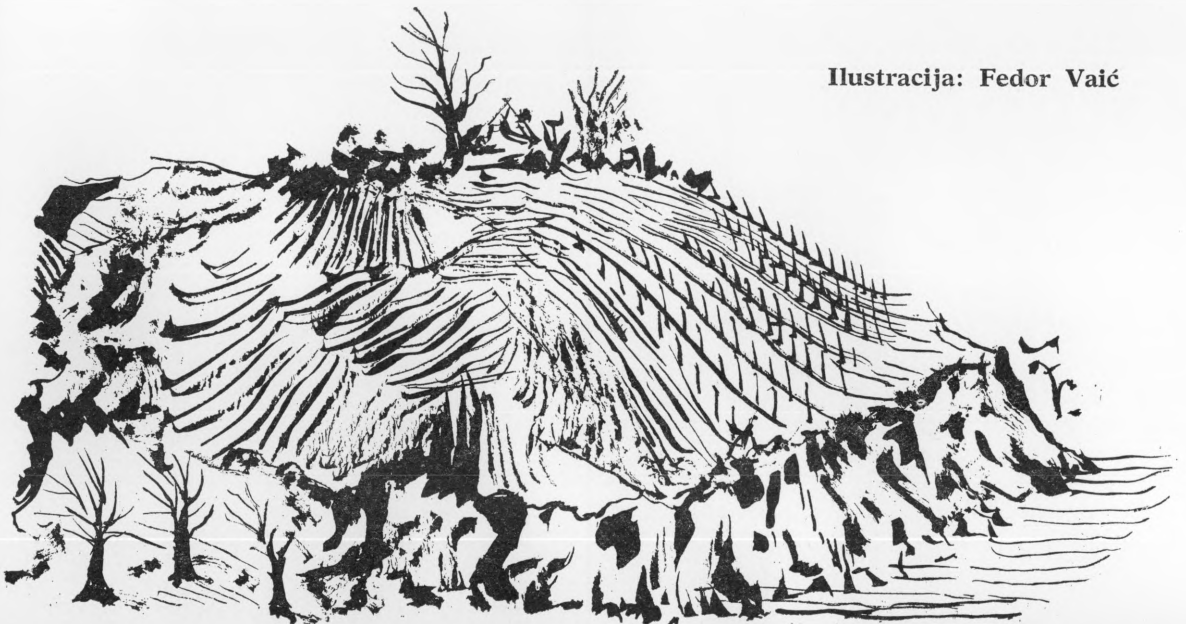
Uplašilo se
 zvuka svojih vjetrova,
 i plače, plače...

Vjekoslav PRVČIĆ

NOĆ ZA NADU

još ima nade
 da si poklonimo jutro
 i odemo svojeglavi
 zamotani u svoj razum
 izvršimo inspekciju
 vlastitih grobova
 i potražimo trag
 svoj u svemiru
 još ima nade
 da se častimo
 šalicom čaja
 namjestimo poispadale zube
 dok nas negdje netko
 strasno očekuje
 još ima nade
 za svemirsku kavgu
 kamenim sjekirama
 dok prostorno zriju
 pečurke H-a
 još ima nade
 ako se nismo potrпали
 u kazete uspomena
 ako taj grad nije oputovao
 na neku drugu planetu
 ako nam netko ne krade
 i ovu noć

Ilustracija: Fedor Vaić

Milan SIGETIĆ

IVEK I BARA

Čuj, prijatel
tu kre peči
štel bi nekaj
tebi reči:
moj se Ivek
bormeš mota
okre hiže,
okre plota.
Ti si prešal
mošt vu kleti
ne ti bilo
na pameti
kaj se dela
vu hambaru:
bogme Ivek

stisnol Baru.
Vročina jo
so obišla
z krušne peči
kak da zišla.
Jadna Bara
ne ni znala
kak se Ivi
je povdala
japico je
v pomoč zvala.
Ivek stišče
kakti kamen
japek došli
rekli — amen.

Ilustracija: Ivan Generalić

